

ROZDZIAŁ II: RAZEM W ŁODZI. PRZEMIANA WZAJEMNYCH ODNIESIEŃ

Dokument końcowy, 51: „To do Ewangelii musimy się zwrócić, by nakreślić mapę nawrócenia, do którego jesteście wzywani, ucząc się czynić postawy Jezusa naszymi własnymi. Ewangelie ukazują nam Go jako tego, który „nieustannie wsłuchuje się w osoby spotykające Go na drogach Ziemi Świętej” (DTC 11). Bez względu na to, czy byli to mężczyźni czy kobiety, Żydzi czy poganie, uczeni w prawie czy celnicy, sprawiedliwi czy grzesznicy, żebracy, niewidomi, trędowaci czy chorzy – Jezus nikogo nie odesłał bez zatrzymania się, wysłuchania i wejścia w dialog. Objawił oblicze Ojca, wychodząc naprzeciw każdemu w jego własnej historii i wolności. [...] Prosi nas, swoich uczniów, abyśmy zachowywali się w ten sam sposób i daje nam do tego zdolność, dzięki łasce Ducha Świętego, kształtując nasze serca na wzór Swego. Tylko „serce umożliwia każdą autentyczną więź, ponieważ relacja, która nie jest budowana sercem, nie jest w stanie przezwyciężyć rozdrobnienia indywidualizmu” (DN 17). Kiedy słuchamy naszych braci i sióstr, uczestniczymy w postawie, z jaką Bóg w Jezusie Chrystusie wychodzi naprzeciw każdemu człowiekowi”.

Druga część dokumentu poświęcona jest nawróceniu relacji, które budują wspólnotę chrześcijańską i kształtują misję Kościoła. To relacje podtrzymują żywotność Kościoła, ożywiają jego struktury. Troska o relacje nie jest strategią organizacyjną, ale sposobem, w jaki Bóg objawił się w Jezusie (numery 49-51).

- Czy i jak w naszej wspólnotie (parafii, wspólnotie eklezjalnej, diecezji) dbamy o relacje jako wyraz wiary?
- Czy traktujemy je raczej tylko jako narzędzie do „załatwiania spraw” parafialnych?

Świadectwo Ewangelii wymaga relacji opartych na równej godności kobiet i mężczyzn. Zgromadzenie synodalne wzywa do pełnego wdrożenia już istniejących przepisów dotyczących ról kobiet we wspólnotie Kościoła (także lokalnego) oraz pełniejsze odkrycie i wdrożenie ich charyzmatu. Dokument wskazuje na „struktury grzechu”, które objawiają się poprzez rasizm, dyskryminację osób z niepełnosprawnościami czy brak otwartości na migrantów. Kościół musi też z wyjątkową uwagą i wrażliwością słuchać osób skrzywdzonych wszelkimi formami nadużyć

II SYNOD DUSZPASTERSKI ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

(seksualnych, władzy, sumienia). We wspólnocie chrześcijańskiej wszyscy ochrzczeni są ubogacani darami, aby dzielić je z innymi, każdy zgodnie ze swoim powołaniem, stanem życiowym, predyspozycjami i zdolnościami (numery 52-60).

- Jakie „zamknięcia relacyjne” lub formy wykluczenia dostrzegamy w naszym lokalnym środowisku?
- W jakich obszarach naszej parafii/wspólnoty głos i talenty kobiet mogłyby być lepiej wykorzystane?
- Co możemy zrobić w naszym Kościele lokalnym, aby zapobiegać nadużyciom władzy osób duchownych, aby chronić (szczególnie dzieci) oraz wspierać osoby, które doznały krzywdy ze strony duchownych?
- Jak przywracać wiarygodność i transparentność instytucji Kościoła wobec przypadków wykorzystania seksualnego przez osoby duchowne?
- W jakich obszarach widzimy miejsce dla szerszego udziału świeckich mężczyzn i kobiet w procesach rozeznawania eklesjalnego i we wszystkich fazach podejmowania decyzji oraz w powierzaniu im odpowiedzialnych stanowisk w diecezjach i instytucjach kościelnych?

Dokument następnie podejmuje temat różnych podmiotów synodalnej odnowy Kościoła, gdzie szczególną uwagę należy poświęcić dzieciom, młodym, niepełnosprawnym, rodzinom, osobom życia konsekrowanego, teologom oraz osobom świeckim, które pełnią w Kościele posługę (numery 61-67).

- Na ile doceniona jest rola poszczególnych podmiotów (dzieci, młodzież, niepełnosprawni, rodziny, osoby życia konsekrowanego, teologowie, osoby świeckie, które pełnią w Kościele posługę) w realizacji misji i ewangelizacji w naszej wspólnocie lokalnej?

Biskup, jako ten, który przewodzi Kościołowi lokalnemu, ma być spoiwem i zasadą jedności Kościoła lokalnego, a nie osobą działającą samodzielnie. Jego podstawowym zadaniem jest rozpoznawania, rozeznawania i jednoczenia darów, które Duch Święty rozlewa na poszczególne osoby i wspólnoty w diecezji. Wierni mają pomagać biskupowi przez posiadanie realistycznych oczekiwań względem niego i pamiętając, że on również jest bratem, człowiekiem kruchym, narażonym na pokusy i potrzebującym wsparcia (numery 68-71).

- Jak możemy wspierać naszego arcybiskupa w realizacji jego misji?
- Na ile realistyczne są nasze oczekiwania względem biskupów?

Prezbiterzy są wezwani do pełnienia swojej posługi w duchu bliskości z ludźmi, otwartości i gotowości do wysłuchania wszystkich, przyjmując styl synodalny. Dokument zauważa, że posługa diakonatu pozostaje jeszcze nieznaną wielu chrześcijanom, co być może także dotyczy naszej

II SYNOD DUSZPASTERSKI ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

archidiecezji. Wzywa do hojnej promocji stałego diakonatu i rozeznania w Kościele lokalnym, na ile jest znane i przyjmowane nauczanie Soboru Watykańskiego II w tym temacie (numery 72-73).

- Jak zmieniać mentalność księży, aby chcieli współpracować z ludźmi świeckimi i aby tworzyli takie przestrzenie harmonijnej współpracy w parafiach?
- Na ile wierni w parafiach znają nauczanie Soboru Watykańskiego II na temat diakonatu stałego?
- Jak zwiększać tę świadomość i pomagać w rozeznaniu u mężczyzn powołania do sakramentu święceń w stopniu diakonatu?
- Na ile widzimy potrzebę w naszej archidiecezji wprowadzenia formacji do diakonatu stałego?

Dokument wspomina o rozmaitych trudnościach, jakie duszpasterze napotykają w swojej posłudze, głównie związanych z poczuciem izolacji, samotności, a także przytłoczenia wymaganiami związanymi z zaspokajaniem wszelkich potrzeb. Równocześnie wzywa do przewyciężenia klerykalizmu, rozumianego jako użycie władzy osób duchownych na własną korzyść. Rozwiązaniem jest większa współodpowiedzialność i delegowanie zadań świeckim (numer 74).

- Jak możemy wspierać księży, by nie czuli się izolowani i przytłoczeni obowiązkami, które mogliby przejąć świeccy?
- Na ile w parafii/wspólnocie dokonuje się ta harmonijna współpraca między księżmi a świeckimi? Jeśli to nie działa, jaka jest tego przyczyna?

Dokument końcowy synodu podkreśla również wagę wynikających ze chrztu posług ustanowionych (lektora, akolity i katechisty), które są nie tylko powierzaniem zadań i obowiązków we wspólnocie, ale również kształtują osobę i określają jej sposób uczestnictwa w życiu i misji Kościoła. Dokument również wspomina o promowaniu i wspieraniu innych posług nieustanowionych (nienadawanych liturgicznym obrzędem), ale wykonywanych w sposób stały z mandatu właściwej władzy kościelnej (numery 75-77).

- Jak promować i kształtować świadomość posług ustanowionych w życiu naszych parafii (lektora, akolity i katechisty)?
- Jak pomagać ludziom świeckim odnajdywać swoje powołanie do życia i misji w Kościele przez przyjęcie posług ustanowionych?
- Jak mądrze wspierać i towarzyszyć świeckim liderom wspólnot w naszej parafii?
- Czy w naszych parafiach i wspólnotach rzeczywiście uznaje się godność oraz szanuje prawa pracowników zatrudnionych przez Kościół i jego instytucje?

